

Морське серце (медуза)

Раз у морі купалося двоє братів. От старший скупався, на берег пливе, а менший все далі і далі. І хвиля морська закохалась у відважному браті: взяла, обняла його міцно і тягне до себе на дно, в чудове підводне царство.

А хлопець пручається, хлопець кричить, гукає на рідного брата, щоб швидше йшов рятувати.

А старший боїться плисти. "Глибина, - дума, - загину ще й я з ним у купі!"

- Ой братику милий! Ой братику любий, рятуй! - З сльозами ще раз вирнув хлопець, од жаху волосся рвучи.

- Нехай тебе Бог порятує! - несміливо старший сказав, а сам не насмів і зирнути, як брат потопає, - гребеться до берега хутко, на камінь вилазить. Розсердилась хвиля, погналась за страхополохом, нагнала, знесла його в море, втопила.

І меншого брата сховала морська цариця на дно, і сльози його повернулися в чистії перли, а кучері - в пишні коралі, а старшого брата риби й раки уцент рознесли, лиш серця ніхто не схотів і торкнути: таке було гидке оте полохливеє серце!

І досі є в морі те серце: несміливо, крадучись, плава, слизьке та холодне, жалке, наче кропива, ворухиться мляво та труситься, тині од себе не має - прозоре. А море гидує тим серцем: на берег його викидає, а там воно гине без сліду.